

Seria de învățătură: Gloria neprihănirii

Titlu: Sesiunea 16 – Ce să facem când am păcătuit

Autor: Eduard Serediuc

Data: 6 august 2021

Mărturisirea păcatelor

Obiecții la mărturisirea făcută o singură dată

Unii ar putea spune: „Dar cum rămâne cu ceea ce a spus Isaia în capitolul 59 versetul 2, precum că păcatele noastre pun un zid de despărțire între noi și Dumnezeu, că ele ascund fața Lui de noi și că El nu ne va asculta? Nu înseamnă aceasta că ieșim din părtășia cu Dumnezeu și că trebuie să ne mărturisim păcatele pentru ca El să ne audă din nou?” Nu, nu este așa. Isaia a trăit înainte de cruce, Isus nu plăti încă pentru păcatele sale și Isaia nu era o nouă creație în Cristos. Într-adevăr, atât în timpul său cât și de-a lungul întregii perioade vechi-testamentale, păcatele oamenilor creau un zid de despărțire între ei și Dumnezeu și Dumnezeu nu îi auzea până când aceștia nu se smereau înaintea Lui și nu aduceau jertfele de animale pentru ispășire. Însă, Cristos este jertfa noastră eternă care ne-a curățat de tot păcatul o dată pentru totdeauna. Așadar, în Noul Testament, faptele noastre păcătoase nu pun un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. Dumnezeu nu-și mai ascunde fața de noi și El ne aude mereu indiferent de ce am greșit.

”Dar cum rămâne cu Proverbe 28:13 unde regele Solomon spune:

Proverbe 28:13 (BTF2015)

¹³ Cel ce își acoperă păcatele nu va prospera, dar **oricine le mărturisește** și se lasă de ele va primi milă. ?”

Aceași explicație ca și în cazul lui Isaia e relevantă și aici. Regele Solomon avea nevoie de îndurarea lui Dumnezeu și prosperitatea lui depindea de ascultarea sa față de Lege, pentru că el umbla în întuneric. Păcatele lui nu fuseseră încă șterse. Toți oamenii din Vechiul Testament se bazau pe mila lui Dumnezeu pentru binecuvântarea și prosperitatea lor. Până când Cristos urma să vină, Dumnezeu trecea cu vederea temporar păcatele lor când aceștia respectau Legea sau aduceau jertfele de animale. Însă, în Noul Testament, noua creație a devenit prosperitate (2 Corinteni 8:9) fără nici o condiție, datorită neprihănirii lui Cristos, iar credincioșii au fost binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală în locurile cerești (Efeseni 1:3). **Credincioșii în Cristos nu mai au păcate de acoperit sau de mărturisit, pentru că ele au fost toate șterse la cruce.**

”Dar cum rămâne cu regele David care a plâns în Psalmul 32:1-5 și în Psalmul 38:18 pentru păcatele sale și le-a mărturisit? Nu ar trebui să urmăm exemplul lui?” Haideti să citim aceste pasaje.

Psalmii 32:1-5 (BTF2015)

¹ Binecuvântat este cel a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit.

² Binecuvântat este omul căruia DOMNUL nu îi impută nelegiuirea și în al cărui duh nu este viclenie.

³ Când tăceam, oasele mele au îmbătrânit prin răcnetul meu cât era ziua de lungă.

⁴ Căci zi și noapte mâna Ta era grea asupra mea, seva mi s-a schimbat în seceta verii.

⁵ Atunci **mi-am recunoscut păcatul** în fața Ta și nu mi-am ascuns nelegiuirea. Am spus: **"Voi mărturisi DOMNULUI fărădelegile mele;"** și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu.

Psalmii 38:18 (BTF2015)

¹⁸ **Îmi mărturisesc vina;** păcatul meu mă frământă.

Dacă ne uităm cu atenție la primele două versete din Psalmul 32, vom observa că regele David a profetizat prin Duhul despre timpul în care păcatele oamenilor vor fi iertate și Domnul nu le va mai atribui nelegiuirea. S-a bucurat privind înainte la zilele pe care le trăim noi acum. Însă, în timpul său, el a trebuit să-și mărturisească păcatele Domnului pentru a primi îndurare și probabil că a mărturisit mai mult în speranța că își salva fiul de la pedeapsa cu moartea. Și chiar dacă regele David și-a mărturisit păcatele de multe ori și a cerut iertare de la Dumnezeu, mărturisirea și lacrimile sale nu au fost cele care i-au ispășit păcatul. David tot a trebuit să aducă jertfe pentru păcat pentru a-și ispăși păcatele conform Legii.

În cele din urmă, „ce facem cu rugăciunea ‘Tatăl nostru’ din Luca 11:2-4 sau Matei 6:9-13, unde Isus ne spune să cerem Tatălui iertarea pentru păcatele noastre? Nu ne spune El să ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu”? Să citim pasajul din Luca unde apare rugăciunea "Tatăl nostru":

Luca 11: 2-4 (BTF2015)

² Și le-a spus: Când vă rugați, spuneți: Tatăl nostru care ești în cer, Sfințit fie numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

³ Pâinea noastră de zi cu zi dă-ne-o nouă zilnic.

⁴ **Și ne iartă păcatele noastre,** fiindcă și noi iertăm fiecăruia îndatorat nouă. Și nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de rău.

Dacă privim cu atenție la rugăciunea "Tatăl nostru" în lumina Evangheliei, vom putea repede să observăm că rugăciunea "Tatăl nostru" este o rugăciune a Vechiului Testament și nu una nou-testamentală. În primul rând, trebuie să realizăm că ucenicii care l-au rugat pe Isus să-i învețe cum să se roage erau evrei obișnuiți cu Legea și Tora. În al doilea rând, Isus nu murise încă pe cruce pentru a stabili un model de rugăciune conform erei noii creații și El nu putea dezvălui încă planul pe care Dumnezeu Îl avea prin cruce, altfel diavolul nu l-ar fi răstignit niciodată. În acel moment în timp, Isus se afla încă în perioada Vechiului Testament. Trecerea de la Vechiul Legământ la Noul Legământ nu fusese încă făcută. De exemplu, El a spus în versetul 2 să ne rugăm ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ. Aceasta era tângirea și rugăciunea tuturor profeților din Vechiul Testament, ca Împărăția lui Dumnezeu să vină. Acest

lucru trebuia să se întâmple când va veni Mesia. La acel moment în timp, acest tip de rugăciune avea sens deoarece Împărăția nu venise încă. Însă, vedem mai târziu în Romani 14:17, precum și în alte locuri, că Isus a adus Împărăția pe pământ, mai ales după cruce, deși nu încă în manifestarea sa deplin vizibilă:

Marcu 1:14-15 (BTF2015)

¹⁴ Și după ce Ioan a fost pus în închisoare, Isus a venit în Galileea predicând evanghelia împărăției lui Dumnezeu,

¹⁵ și, spunând: ”Timpul este împlinit și **împărăția lui Dumnezeu este aproape**: pocăiți-vă și credeți evanghelia.”

Luca 17:20–21 (BTF2015)

²⁰ Și fiind întrebat de farisei, **când are să vină împărăția lui Dumnezeu**, le-a răspuns și a zis: ”Împărăția lui Dumnezeu nu vine la vedere;

²¹ Nici nu vor spune: lat-o aici! Sau: lat-o acolo! Căci, iată, **împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.**”

Romani 14:17 (BTF2015)

¹⁷ Fiindcă împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci **dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt.**

Apoi în Luca 11:3, Isus le-a spus ucenicilor Săi să ceară Tatălui pâinea zilnică. Însă, vedem mai târziu în Efeseni 1:3 și 2 Petru 1:3 că Dumnezeu i-a binecuvântat deja pe credincioși cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești și cu tot ce ține de viață și evlavie. La sfârșitul rugăciunii, Isus îi instruește pe ucenici să ceară Tatălui să-i elibereze de cel rău. Acest lucru avea sens înainte de cruce, pentru că toți oamenii se aflau în domeniul întunericului și sub autoritatea diavolului și aveau nevoie ca Dumnezeu să intervină și să-i ajute. Însă, mai târziu, Coloseni 1:13 spune că credincioșii au fost transferați din domeniul întunericului în Împărăția Fiului Său preaiubit. Mai mult, Efeseni 2:6 și 1:20-23 arată că credincioșii au același rang și autoritate de mâna dreaptă a Tatălui ca Isus Cristos, iar autoritatea lor în Cristos este mult mai presus de orice stăpânire, autoritate, putere și domnie. Noile creații nu trebuie să se roage pentru eliberare de cel rău, pentru că ele deja au fost eliberate de el.

În mod similar, rugăciunea pentru iertarea păcatelor condiționată de iertarea altora, era o rugăciune din Vechiul Testament. În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu trebuia să aducă în mod repetat sacrificii și să-și ceară iertare de păcate. Cu toate acestea, chiar și această rugăciune din Vechiul Testament de a cere iertare pentru păcate nu era o mărturisire a păcatelor specifice individuale, ci una generală a tuturor păcatelor. Cuvântul grecesc folosit aici este din nou *Hamartia*, în forma de plural, care descrie totalitatea păcatelor din viața acelei persoane ca natură sau fapte și nu ca și acțiuni păcătoase specifice cunoscute.

După toată această învățătură cu privire la mărturisirea păcatelor, s-ar putea să te întrebi: ”Ce ar trebui să fac totuși atunci când păcătuiesc? Să-mi mărturisesc păcatul lui Dumnezeu sau nu? Cum să continui să mă raportez la El?”

Ce să facem când am păcătuit

Dacă suntem sinceri cu noi înșine, de cele mai multe ori, nu ne simțim condamnați pentru fiecare păcat mic pe care l-am făcut sau pentru păcatele de care nu suntem conștienți, ca Martin Luther. De obicei, există păcate specifice pe care diavolul sau conștiința noastră ni le aduce în minte și cu care ne condamnă, comportamente și atitudini păcătoase pe care probabil le-am repetat de multe ori și pe care încă nu am reușit să le depășim. Acelea sunt momentele când simțim nevoia să-i spunem ceva lui Dumnezeu cu privire la acele păcate înainte de a putea merge mai departe. Pe de o parte, ne simțim condamnați din cauza păcatelor noastre și nevrednici să ne apropiem de Dumnezeu. Pe de altă parte, noi știm că toate păcatele noastre au fost șterse pentru totdeauna, și acest lucru creează un adevărat conflict în interiorul nostru. Acest conflict interior este alimentat și de faptul că încă trăim într-o lume căzută, în care iertarea unei persoane depinde de cealaltă persoană care trebuie să își ceară scuze și să facă primul pas spre reconciliere. Minte noastră este programată să gândească în acest fel și să transfere prin analogie același tip de interacțiune la relația dintre Dumnezeu și noi.

Înainte de a oferi o soluție practică la acest conflict interior și la întrebarea cu privire la ce să facem atunci când păcătuim, trebuie să fim conștienți de câteva lucruri. ***Orice formă de mărturisire a păcatelor și orice tip de cerere de iertare de la Dumnezeu pentru păcatele noastre nu va ierta acele păcate în acel moment în timp, nici nu ne va justifica și nici nu ne va menține justificați.*** Nu ne va face mai vrednici să primim binecuvântări de la Dumnezeu sau să slujim altora și nici nu ne va menține mântuirea intactă, ca și când ea ar fi fost vreodată în pericol. Da, mântuirea sufletului și a trupului nostru este progresivă, dar mântuirea duhului nostru are loc o singură dată și durează pentru eternitate. Noi nu mărturisim un păcat lui Dumnezeu cu scopul de a fi iertați. Dumnezeu ne-a iertat deja toate păcatele noastre și ele au fost șterse pentru totdeauna. Recunoașterea înaintea lui Dumnezeu a lucrului greșit cunoscut pe care l-am făcut, și cu care conștiința noastră ne condamnă, ne va curăța doar conștiința și ne va ajuta mintea să treacă mai departe. Ne va ajuta să ne raportăm la Dumnezeu din nou cu sinceritate din toată inima. Cu alte cuvinte, ne va ajuta pe noi să ne iertăm pe noi înșine în mintea noastră, va satisface și va tempera conștiința noastră, și ne va permite să ne raportăm la Dumnezeu din nou într-un mod deschis și fără teamă. Și cu siguranță ar trebui să facem acest lucru dacă mintea și conștiința noastră ne deranjează și nu ne dă pace și nu putem trece peste asta doar prin Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să-i spunem „Îmi pare rău” lui Dumnezeu dacă există ceva specific de care ne simțim condamnați, de dragul conștiinței noastre, astfel încât ea să nu devină întinată, împietrită și insensibilă. Însă, nu ar trebui să rămânem acolo și să ne

concentrăm asupra păcatului nostru prea mult timp. Trebuie să ne concentrăm imediat atenția asupra adevărului Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre și să începem să Îi mulțumim și să-L lăudăm pentru ceea ce a făcut El. Trebuie să începem să declarăm ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune despre noua noastră identitate în Cristos, și să nu zăbovim deloc în condamnarea acuzatorului. Aceasta face parte din curățirea conștiinței de păcate cu apa Cuvântului.

De aceea, atunci când există un păcat care ne deranjează în momentul când încercăm să avem părtășie cu Dumnezeu, modul corect de a rezolva situația sau de a mărturisi ar trebui să fie în felul următor: „Tată, îmi pare atât de rău de lucrul greșit pe care l-am făcut. Recunosc că este păcat, și că nu ar fi trebuit să îl fac ca și creație nouă în Cristos. Recunosc că m-am jucat cu moartea și că mi-am făcut rău singur, că l-am întristat pe Duhul Sfânt și că am frustrat harul Tău. Dar Îți mulțumesc că păcatul meu a fost deja înlăturat de la mine și spălat prin sângele lui Isus. Îți mulțumesc că încă sunt o nouă creație în Cristos, că dragostea Ta este necondiționată și că sunt liber de condamnare pentru totdeauna (Romani 8:1). Sunt mort față de păcat și viu pentru neprihănire (Romani 6:11). Păcatul nu mai are stăpânire asupra mea pentru că sunt sub har (Romani 6:14). Isus Cristos este neprihănirea mea (2 Corinteni 5:21). Sunt născut din Dumnezeu și biruiesc lumea (1 Ioan 5:4). Eu sunt lumina lumii și sarea pământului (Matei 5:14). Eu umblu în lumină și niciodată nu voi mai umbla în întuneric (1 Ioan 1:5-7). Am fost transferat din domeniul întunericului în împărăția Fiului Tău preaiubit (Coloseni 1:13). Îți mulțumesc, Tată, că sunt acceptat în Cel preaiubit, că sunt privilegiat și am favoare înaltă înaintea Ta (Efeseni 1:5-7)”.

Acum, s-ar putea să vă întrebați: ”Nu mă va face oare acest mod de mărturisire a păcatelor prea moale față de păcat? Nu îmi va da oare aceasta mai multă libertate la păcat?” Nu, cu siguranță nu. De fapt, este exact invers: îți va da mai multă libertate de păcat. Nu ai observat că păcătuiești și chiar dacă nu ți se dă permisiune să păcătuiești? Pavel spune în Romani 6:2, „Cum putem, noi, care am murit față de păcat să mai continuăm să trăim în păcat?” Poți tu să faci tot ceea ce vrei și să rămâi încă salvat dacă te-ai născut din nou cu adevărat? Da, cu siguranță. Dar de ce te-ai gândi să faci răul din moment ce te-ai pocăit și ai venit de partea lui Dumnezeu? De ce ai vrea să păcătuiești din moment ce nu mai ai o natură păcătoasă? De fapt, o întrebare mai bună este următoarea: Dacă te-ai născut din nou cu adevărat și ai învățătura corectă despre cine ești în Cristos, crezi că vei putea continua să păcătuiești la nesfârșit? Nu cred. Poate Dumnezeu să facă tot vrea? Da, desigur. Îi dă însă această libertate și putere permisiunea să păcătuiească? Niciodată. Libertatea Lui de a face ce vrea are niște limite. Ar fi putut Isus să facă tot ce vrea pe pământ? Da, desigur. Însă a păcătuit El vreodată? Nu. Poate când auzi acest mesaj pentru prima dată, s-ar putea să ai tendința de a persista în obiceiurile tale păcătoase la început, în mod special dacă ai trăit mult timp după reguli religioase și sub frica iadului sau sub frica de a-ți pierde mântuirea. S-ar putea încă să simți că te

bucuri de anumite păcate și plăceri, chiar dacă duhul tău a fost complet recreat. Acest lucru se întâmplă din cauză că sentimentele și comportamentele tale sunt deviate și nu sunt complet aliniat încă cu dorințele noului tău spirit datorită unei minți nereînnoite. De fapt, **libertatea de a trăi pentru Dumnezeu fără nici o condiție și amenințare poate fi o adevărată provocare pentru mulți**. Însă, asta nu înseamnă că această perspectivă asupra mărturisirii păcatelor îți dă permisiunea să păcătuiești mai mult. Faptele tale păcătoase sau păcatele repetate reflectă doar ceea ce era deja în inima ta și care trebuie corectat și schimbat prin reînnoirea minții. Duhul tău este perfect sfânt; nu-i place să păcătuiască. Cu cât mai mult îți reînnoiești mintea cu noua ta identitate în Cristos, cu atât mai mult dorințele, plăcerile și sentimentele tale se vor schimba corespunzător și se vor alinia la noua ta identitate. Încet, dragostea lui Dumnezeu te va convinge și te va aduce înapoi de la indulgențele și comportamentele tale păcătoase. Dar de data aceasta vei fi o persoană liberă cu adevărat și vei trăi în sfințenie pentru că tu vrei acest lucru și pentru că Îl iubești pe Dumnezeu cu adevărat, și nu din cauza constrângerilor și amenințărilor cu iadul.

Făcând un pas mai departe, soluția Bibliei pentru eliminarea comportamentelor păcătoase este întotdeauna de a ne reaminti nouă înșine de identitatea noastră neprihănită în Cristos. Aceasta nu este pentru a ne încuraja să păcătuim mai mult sau pentru a ne înmuia față de gravitatea păcatului și a consecințelor sale. Ci mai degrabă această reamintire are scopul de a ne concentra atenția pe Salvatorul nostru, care a plătit pentru păcatele noastre pe deplin la cruce, și de a ne încuraja să trăim în conformitate cu identitatea noii creații pe care Isus a instituit-o la cruce. Aceasta este adevărata pocăință - întoarcerea la cruce și revenirea la harul Său! Când eșuezi, adu-ți aminte că poți întotdeauna vorbi cu Dumnezeu deschis despre eșecul tău, însă fă-o cu o revelație a semnificației crucii și a victoriei de acolo. Consideră păcatele tale ca fiind deja pedepsite în trupul Său și primește într-un mod proaspăt iertarea și favoarea nemeritată pentru a putea birui păcatele tale.